

Susitikimai prilygsta kūrybai

Kalbantis su Klaipėdos tautinių kultūrų centro direktore Jeleną Butkevičienę, neapleido skambančios muzikos pojūtis. Nors aplinkui ir buvo tylu.

Sandra Lukošūtė
s.lukosute@kl.lt

Vienija skirtingas tautas

– Daugelis įstaigų gyvena atostogų ritmu, o pas jus netrūksta renginių.

– Mūsų įstaiga veiklos nestabdys ir vasarą. Praėjusį savaitgalį stačiatikių šventė Meilės, šeimos ir ištikimybės dieną, į kurią susirinko per 300 žmonių. Ši šventė priminė šeimos vertybes. Sulaukėme labai gražių atsiliepimų, o kai kurie net prisipažino perkainoję savo vertybes. Nors šventė – stačiatikių, bet atėjo ir armėnų, žydų, baltarusių, kitų tautybių žmonų.

Nuo kovo pradžios, kai atsidarėme, surengėme per 20 renginių. Tuo pat metu vyko kursai, posėdžiai, tautinių bendrijų susirinkimai, repetitijos. Dirbame keturiose. Džiaugiuosi, kad esame komanda.

– Kaip po vienu stogu telpa skirtingų tautybių žmonės?

– Patalpos tautinėms mažumoms buvo labai reikalingos. Esame dėkingi, jog Klaipėda padovanojo šį centrą. Mūsų patalpos yra mobilios. Stengiamės, kad jos atitiktų įvairius poreikius. Čia vyksta nuo totorių pasaulinio kongreso iki Latvijos nepriklausomybės dienos paminėjimo. Pas mus vyko ir „Poetijos pavasaris“, kur susirinko literatai iš skirtingų šalių. Pasitaiko, kad vienu metu būna net du renginiai.

Surengėme dviejų mėnesių lietuvių kalbos kursų senjorams. Juos reikia labiau palaikyti nei jaunimą. Senjorams sunkiau prisitaikyti kasdienybėje. Pakvietėme psichologą, skaičiusi paskaitą apie nuostatų gyvenimą vyresniame amžiuje. Žinodamas kalbą, žmogus geriau orientuojasi erdvėje, kurioje gyvena. Kai susirenka skirtingų tautybių žmonės, lengviau prabilti lietuviškai. Turėjome net renginį „Kalbėkime lietuviškai“. Norime, kad tarp skirtingų tautų būtų daugiau atvirumo, bendravimo ir bendradarbiavimo.

– Kaip darbe atsiskleidžia tautų kultūriniai skirtumai?

– Kai arčiau susidūriau, pastebėjau, kokios būna skirtingos kultūros, tradicijos. Baltarusiai surengė linksmą vakaronę, į kurią pakvietė kitų tautybių žmones. Patys baltarusiai yra linksmi, geranoriški, atviri. Armėnų tautos genocido diena buvo visai kitokia. Pamatėme, kokia ši tauta santūri, kaip gerbia savo istoriją. Kiekvienos tautos atstovai, nors integruojasi į vietos gyvenimą, bet labai saugo ir puoselėja savo tradicijas.

– Ar pasitaikė skirtumų, kurie nustebinio?

– Musulmonai vengia viešumo. Kai kurie prašė jų nefotografuo-

■ **Kolektyvas:** J. Butkevičienė negailėjo šiltų žodžių savo vyrui ir kartu su ja dirbančiai komandai.

Vytauto Petrilo nuotr.

ti. Jie nepradeda susitikimo, kol neišeina pašaliniai asmenys. Susitikimas, kuriame norėta priminti musulmonų tikėjimo pagrindus, nepradėtas, kol visi nesusėdo pagal taisyklės. Vyras sėdėjo priekyje, o moterys – gale. Visos moterys pakilo ir užleido vietą jaunuočiui, kuris toje

Susitikimas, kuriame norėta priminti musulmonų tikėjimo pagrindus, nepradėtas, kol visi nesusėdo pagal taisyklės.

eilėje sėdėjo vienas. Moterys persėdo kitur. Jos buvo su galvos apdangalais, vilkėjo ilgus drabužius ir mūvėjo pirštines.

– Ar centro veiklai turi įtakos tai, kad jis įsikūręs gražioje vietoje?

– Šioje gražioje vietoje vaikšto daug šeimų. Jos taip pat užsuka į mūsų organizuojamus renginius. Mūsų durys atviros visiems. Šioje vietoje metų laikus matai skirtingai, kitaip nei mieste.

Jėgų telkia repetitijos

– Kaip nutiko, kad konkursą į šias pareigas laimėjote viena pavarde, o vadovauti centrui pradėjote jau kita?

– Perna man buvo pokyčių metai. Pakeičiau darbą, ištekėjau. Esu dėkinga savo vyrui Mariui, kuris supranta, kad dabar turiu dirbti daugiau nei anksčiau. Nors ir anksčiau mano darbas nebuvo toks, kad sėdėčiau vienoje vietoje. Mano vyras – taip pat muzikas, mes kartu mokėmės, studijavome. Džiaugiuosi, kad turiu tokią pagalbininką, kuris mane supranta. Mes esame viena dvasia, puikiai vienas kitą suprantame.

– Ar nebuvo sunku darbą mokykloje iškeisti į kitokią veiklą?

– Sprendimas nebuvo lengvas, bet norėjosi siekti daugiau. Be darbo mokykloje ir ansamblio, prieš aštuonerius metus pradėjau rengti įvairius miesto renginius, kurie vykdavo Dramos teatre, Koncertų salėje. Mokiausi bendrauti su žmonėmis, organizuoti, planuoti. Ši patirtis praverčia dabartiniame darbe. Apsisprendžiant palaikė vyras. Bet laimėti konkursą buvo viena, o stengtis gerai dirbti – jau kita. Esu muzikė. Tai ne tik mano profesija, bet ir gyvenimo būdas. Su savo

kolege Tatjana Kononova kartu dirbame daugiau nei 10 metų: turėjome ansamblių, dirbome gimnazijoje.

Prieš darbą centre dirbau „Žaliakalnio“ gimnazijoje. Kiekvieną žmogų formuoja aplinka. Mokykloje supratau, ką reiškia dirbti komandoje. Ten turėjome vokalinį ansamblių „Vivo“. Dirbdamos su vaikais galėjome prisidėti prie kiekvienos asmenybės formavimosi. Nors jie jau seniai baigė mokyklą, bet iki šiol prisimena mūsų bendravimą. Norėjome, kad kolektyvas neapsiribotų tik repetitijomis, o kad muzika jų gyvenime būtų ne fonas, bet draugas.

Šiuo metu kartu su Tatjana turime kitą rusų vokalinį ansamblių „Lel“ Klaipėdos jaunimo centre. Tada su muzika ir toliau esame tiesiogiai susijusios. Kiekviena repeticija man suteikia jėgų. Pačios kuriame muziką, tad jaučiamės savo erdvėje.

Atраста prigimtinė dovana

– Kaip gimsta muzika?

– Dainos kuriamos pagal rusų tradicijas. Ieškome tekstų, bendradarbiaujame su tekstų autoriais. Kartais net pačios sukuriame. Džiaugiuosi, kad man duota galimybė kurti. Nors darbas centre taip pat yra kūryba. Kiekvienas renginys, net susitikimas su kitu žmogumi – kūryba.

Vizitinė kortelė

Gimė 1974 m. gegužės 17 dieną Klaipėdoje.

1980–1989 m. mokėsi Klaipėdos 13-ojoje vidurinėje mokykloje.

1989 m. įstojo į S.Šimkaus konservatoriją, chorinio dirigavimo specialybės studijas.

1993 m. įstojo į Klaipėdos universitetą. Menų fakulteta, choro dirigavimo ir muzikos mokytojo specialybės studijas.

2000 m. Klaipėdos universitete baigė magistrantūrą.

1998–2011 m. dirbo Klaipėdos „Žaliakalnio“ gimnazijoje muzikos mokytoja ir vokalinio ansamblio „Vivo“ vadove.

Nuo 2003 m. organizavo renginius: mokyklų vokalinį ir choreografinių kolektyvų festivalį „Rusų vaikas“, festivalius „Žiemos karuselė“, „Kalėdų žvaigždė“. Dalyvavo Pasaulinėje dainų šventėje, tarptautiniame vokalinės muzikos festivalyje „Ludate Dominum“, X vaikų ir jaunimo chorų festivalyje „Baltijos bangės 2004“. Yra Klaipėdos miesto rusų kalbos dėstomų mokyklų mokytojų asociacijos narė. Klaipėdos miesto tautinių mažumų tarybos narė.

– Kaip galima suprasti, muzika jūsų gyvenime užima itin svarbią vietą?

– Muzika mano gyvenime atsirado nuo šešerių metų. Groju pianinu ir dainuoju. Baigiau muzikos mokyklą, paskui – S.Šimkaus konservatoriją. Esu dėkinga tėvams, kurie paauglystėje man pasakė, kad neturiu teisės apiešti muzikos, ir leido atrasti prigimtinę dovana.

– Jūsų tėveliai taip pat susiję su muzika?

– Mama turi labai gražų balsą, dainuoja. Tėvelis groja gitara, pianinu, akordeonu, bajoru, taip pat kuria. Šeimėje visi esame muzikaliai.

– Kiek laiko lieka muzikai savo malonumui?

– Kiekvienas susidūrimas su muzika reikalauja tam tikro nusiteikimo, susikaupimo. Kai skambinu pianinu, pailsiu. Mano susidūrimas su muzika būna apgalvotas. Vengiu tokios, kuri tėra tik fonas. Jei klausausi muzikos, tai jos garsams atsiduodu visa savo esybę.

– Kokią muziką mėgstate?

– Mėgstu klasiką. Visada žaiviausi W.A.Mozarto kūryba, jo darbštumu. Kiek daug jis sukūrė per trumpą laiką. Jo muzikoje jaučiu lengvumą ir gyvybę. A.Vivaldi kūryboje išvelgiu šiuolaikinį gyvenimo tempą. L.Beethoveno muzika verčia susimąstyti. Romantikai sukuria kitokią nuotaiką, bet man labiau patinka klasicizmo epochos kompozitoriai. Mėgstu klasikinę būrinuose užkoduotas mintis. Man klasikinė muzika padeda pailsėti. Muzika yra mano gyvenimas.